

Jae neljäkymmenen kätkeyty historia – numero kaksikymmentäyhdeksän

Hesekiel numero kymmenen

Jeff Pippenger

2026-08-31

Hesekielin kirjassa on monia hämmästyttäviä ja tärkeitä profeetallisia linjoja ja totuuksia. Raamatullisista kuvauksista, joissa profeetat ovat temppelissä, Hesekiel on se, joka yli kaikkien muiden tunnistaa pyörät pyörien sisällä. Sister Whiten mukaan nämä pyörät edustavat inhimillisen toiminnan monimutkaista yhteisvaikutusta ja havainnollistavat tapahtumien järjestystä myöhemmän sateen aikana. Näitä tapahtumia profeetta kuvaa tullessaan itse osaksi profetiaa näytellyssä vertauksessa, kuten silloin, kun Hesekiel makaa vasemmalla ja sitten oikealla kyljellään neljännen luvun kuvauksessa Jerusalemin piirityksestä. On myös kolmesta täsmällistä päivämäärää, jotka jäsentävät Hesekielin historian ja siten osoittavat myöhemmän sateen ajanjakson tienviitat, jolloin sataneljäkymmentäneljätuhatta sinetöidään. Totuuksia välitetään päivämäärien lisäksi myös sellaisten lukujen kautta kuin seitsemäntoista, yhdeksäntoista, kaksikymmentäviisi, seitsemänkymmentä, neljäkymmentä, kolmesataayhdeksänkymmentä ja tietenkin kolmekymmentä. Toinen luku, joka on ehkä Hesekielin kirjan tärkein luku, on luku sataviisikymmentä. Silti lukua sataviisikymmentä ei löydy Hesekielin kirjasta. Kuitenkin, rivi rivin päälle — se on siellä.

Luku sata viisikymmentä on profeetallisesti upotettu piirityksen linjaan, ja piiritys on erityinen profeetallinen linja; tai jos niin haluat, piiritys on pyörä. Historian profeetallisella linjalla on aina alfa ja omega, ja näin ollen alfan ja omegan ominaispiirteiden täytyy ilmetä linjan alussa ja lopussa, muutoin se ei ole linja. Piirityksen alfa-tapahtuma oli Hesekielin vaimon kuolema, ja piirityksen loppu oli Kristuksen morsiamen kuolema, sellaisena kuin se esitetään Jerusalemin hävityksessä.

Ja minä, Johannes, näin pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, laskeutuvan alas taivaasta Jumalan tyköä, valmistettuna niin kuin morsian, miehellensä kaunistettu. Ja minä kuulin suuren äänen taivaasta sanovan: Katso, Jumalan maja on ihmisten keskellä, ja hän on asuva heidän kanssansa, ja he ovat hänen kansansa, ja Jumala itse on oleva heidän kanssansa, heidän Jumalansa. Ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyynelät heidän silmistänsä; eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta, eikä parkua, eikä kipua ole enää oleva, sillä entiset ovat menneet. Ja valtaistuimella istuva sanoi: Katso, uudeksi minä teen kaikki. Ja hän sanoi minulle: Kirjoita, sillä nämä sanat ovat totiset ja uskolliset. Ja hän sanoi minulle: Se on tapahtunut. Minä olen A ja O, alku ja loppu. Minä annan janoavalle elämän veden lähteestä lahjaksi. Joka voittaa, on tämän perivä, ja minä olen oleva hänen Jumalansa, ja hän on oleva minun poikani. Mutta pelkurien ja epäuskoisten ja inhottavien ja murhaajien ja huorintekijäin ja velhojen ja epäjumalanpalvelijain ja kaikkien valehtelijain osa on oleva siinä järven, joka tulta ja tulikiveä palaa; tämä on toinen kuolema. Ja minun luokseni tuli yksi niistä seitsemästä

enkelistä, joilla oli ne seitsemän maljaa täynnä niitä seitsemää viimeistä vitsausta, ja puhui minun kanssani sanoen: Tule tänne, minä näytän sinulle morsiamen, Karitsan vaimon. Ilmestys 21:2–9.

Hesekielin vaimo kuolee piirityksen alkaessa, ja hänet määritellään siinä yhteydessä Hesekielin ”silmien iloksi”; samassa luvussa kuvatussa Jerusalemin hävityksessä Jerusalem puolestaan määritellään Israelin ”silmien iloksi”.

Jälleen yhdeksäntenä vuonna, kymmenennessä kuussa, kuukauden kymmenentenä päivänä, tuli minulle Herran sana, joka sanoi: ... Ja minulle tuli myös Herran sana, joka sanoi: Ihmislapsi, katso, minä otan sinulta silmiesi ilon yhdellä iskulla; mutta älä sure äläkä itke, älköötäkään kyynelteesi vuotako. Huokaile vaiti, älä vietä surua kuolleen tähden, sido päähineesi päähäsi ja pane kengät jalkaasi, älä peitä huuliasi äläkä syö miesten leipää. Niin minä puhuin kansalle aamulla; ja illalla vaimoni kuoli; ja minä tein aamulla, niin kuin minua oli käsketty. Ja kansa sanoi minulle: Etkö ilmoita meille, mitä nämä merkitsevät meille, kun sinä teet näin?

Silloin minä vastasin heille: Herran sana tuli minulle, ja hän sanoi: Puhu Israelin heimolle: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä saastutan pyhäkköni, teidän voimanne ylpeyden, teidän silmienne ilon ja sen, mitä teidän sielunne säälii; ja teidän poikanne ja tyttärenne, jotka olette jättäneet, kaatuvat miekkaan. Ja teidän on tehtävä niin kuin minä olen tehnyt: te ette saa peittää huulianne ettekä syödä ihmisten leipää. Ja päähineenne olkoot päässäanne ja kenkänne jaloissanne; te ette saa surra ettekä itkeä, vaan te riudutte pois pahojen tekojenne tähden ja huokailette toinen toisellenne.

Näin Hesekiel on oleva teille merkinä: kaiken sen mukaan, mitä hän on tehnyt, teidänkin on tehtävä; ja kun tämä tapahtuu, te tulette tietämään, että minä olen Herra, Herra. Ja sinä, ihmislapsi, eikö sinä päivänä, jona minä otan heiltä pois heidän voimansa, heidän kunniansa ilon, heidän silmiensä halun ja sen, mihin he mielensä kiinnittävät, heidän poikansa ja tyttärensä, silloin se, joka pääsee pakoon, tule sinun luoksesi saattaakseen sen sinun korvillasi kuultavaksi? Sinä päivänä sinun suusi avataan sille, joka on päässyt pakoon, ja sinä puhut etkä ole enää mykkä; ja sinä olet oleva heille merkinä, ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra. Hesekiel 24:1, 15–27.

Piirityksen alfa on Hesekielin kaipausten kuolema, ja omega on Israelin kaipausten kuolema.

Kuuleminen, mutta ei kuuleminen

Viisi kertaa vanhimmat tai kansa kuvataan jollakin tavoin kuuntelemassa Hesekieliä. Hesekielin 8:1:ssä Juudan vanhimmat istuvat hänen edessään. Hesekielin 14:1:ssä vanhimmat tulevat ja istuvat hänen eteensä. Hesekielin 20:1:ssä Israelin vanhimmat tulevat tiedustelemaan Herralta. Hesekielin 37:18:ssa Jumala sanoo Hesekielille: ”Kun kansasi lapset puhuvat sinulle sanoen: Etkö ilmoita meille, mitä tarkoitat näillä?” Luvussa kaksikymmentäneljä kansa kysyy suoraan: ”Etkö ilmoita meille, mitä nämä merkitsevät meille, kun sinä teet näin?” Jokaisessa näistä viidestä tapauksesta vanhimmat tai kansa ovat laodikealaisessa tilassa.

Ja hän sanoi: Mene ja sano tälle kansalle: Kuulkaa kyllä, mutta älkää ymmärtäkö; ja nähkää kyllä, mutta älkää käsittäkö. Paaduta tämän kansan sydän, tuki heidän korvansa ja sulje heidän

silmänsä, etteivät he näkisi silmillään ja kuulisi korvillaan ja ymmärtäisi sydämellään ja kääntyisi ja tulisi parannetuksi. Jesaja 6:9, 10.

Niiden viiden kuvauksen, joissa ihmiset kuulevat mutta eivät kuule, ja niiden viiden kuvauksen, joissa ihmiset näkevät mutta eivät näe, vastaavuus ilmenee niissä viidessä askeleessa, jotka koskevat niitä, jotka Jesajan todistuksen mukaan kieltäytyvät näkemästä ja kuulemasta.

Mutta Herran sana oli heille: käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle; sääntö säännön päälle, sääntö säännön päälle; vähän täällä, vähän tuolla; että he menisivät ja kaatuisivat selälleen ja särkyisivät ja joutuisivat paulaan ja tulisivat vangituiksi. Jesaja 28:13.

Ja monet heidän joukossaan kompastuvat ja kaatuvat ja murskaantuvat ja joutuvat paulaan ja tulevat vangituiksi. Jesaja 8:15.

Merkit

Hesekielin kirjan kahdennessakymmenennessäneljännessä luvussa ajanjakso, joka alkaa piirityksestä ja Hesekielin vaimon kuolemasta — hänen silmiensä ilosta — päättyy Jerusalemin, Israelin silmien ilon, kuolemaan. Puolentoista vuoden piirityksessä on Alfa ja Omega -allekirjoitus, ja ajanjakso alkaa ja päättyy merkillä. Kuten Hesekielin kahdennessakymmenennessäneljännessä luvussa, Jeesus osoittaa Matteuksen kahdennessakymmenennessäneljännessä luvussa piirityksen merkin.

Kristuksen sanat oli lausuttu suuren ihmisjoukon kuullen; mutta kun Hän oli yksin, Pietari, Johannes, Jaakob ja Andreas tulivat Hänen luokseen Hänen istuessaan Öljymäellä. ”Sano meille”, he sanoivat, ”milloin tämä tapahtuu? ja mikä on Sinun tulemuksesi ja maailman lopun merkki?” Jeesus ei vastannut opetuslapsilleen käsittelemällä erikseen Jerusalemin hävitystä ja Hänen tulemuksensa suurta päivää. Hän yhdisti näiden kahden tapahtuman kuvauksen. Jos Hän olisi avannut opetuslapsilleen tulevat tapahtumat sellaisina kuin Hän ne näki, he eivät olisi kyenneet kestäämään sitä näkyä. Laupeudessaan heitä kohtaan Hän sulautti yhteen näiden kahden suuren kriisin kuvauksen ja jätti opetuslapset itse tutkimaan sen merkitystä. Viitatessaan Jerusalemin hävitykseen Hänen profeetalliset sanansa ulottuivat tuon tapahtuman tuolle puolen aina siihen viimeiseen tulimyrskyyn saakka sinä päivänä, jona Herra nousee sijaltansa rankaisemaan maanpiiriä sen vääryydestä, jolloin maa paljastaa verensä eikä enää peitä surmattujaan. Koko tämä puhe annettiin ei ainoastaan opetuslapsille, vaan myös niille, joiden osana olisi elää tämän maan historian viimeisissä vaiheissa.

Kääntyen opetuslasten puoleen Kristus sanoi: ”Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä. Sillä monta tulee minun nimessäni sanoen: Minä olen Kristus; ja he eksyttävät monta.” Monet väärät messiaat ilmestyvät väittäen tekevänsä ihmeitä ja julistaen, että juutalaisen kansan vapautuksen aika on tullut. Nämä johtavat monet harhaan. Kristuksen sanat täyttyivät. Hänen kuolemansa ja Jerusalemin piirityksen välillä ilmaantui monia vääriä messiaita. Mutta tämä varoitus annettiin myös niille, jotka elävät tässä maailmanajassa. Samoja eksytyksiä, joita harjoitettiin ennen Jerusalemin hävitystä, on harjoitettu kautta aikojen, ja niitä tullaan harjoittamaan jälleen.

”Ja te saatte kuulla sodista ja sanomia sodista; katsokaa, ettette peljästy; sillä kaiken tämän täytyy tapahtua, mutta loppu ei ole vielä.” Ennen Jerusalemin hävitystä ihmiset taistelivat

yliherruudesta. Keisareita murhattiin. Surmattiin niitä, joiden oletettiin seisovan lähimpinä valtaistuinta. Oli sotia ja sanomia sodista. ‘Kaiken tämän täytyy tapahtua’, sanoi Kristus, ‘mutta loppu [juutalaisen kansakunnan loppu kansakuntana] ei ole vielä. Sillä kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja nälänhätää, ruttoa ja maanjäristyksiä tulee monin paikoin. Mutta kaikki tämä on synnytystuskien alkua.’ Kristus sanoi: Kun rabbit näkevät nämä merkit, he julistavat niiden olevan Jumalan tuomioita kansoille siitä, että ne pitävät Hänen valittua kansaansa orjuudessa. He julistavat, että nämä merkit ovat Messiaan tulon tunnusmerkki. Älkää eksykö; ne ovat Hänen tuomioidensa alkua. Kansa on katsonut itseensä. He eivät ole tehneet parannusta eivätkä kääntyneet, jotta minä parantaisin heidät. Ne merkit, joita he esittävät vapautumisensa tunnusmerkeiksi, ovat heidän hävityksensä merkkejä.” Alfa ja omega, 628.

Jerusalemiin piiritykseen vuonna 66 sisältyi merkki siitä, että Rooma asetti sotamerkkinsä pyhäkön alueelle. Jeesuksen selostus vuosien 66–70 tapahtumista yhdisti vuoden 70 hävityksen Hänen toiseen tulemiseensa; ja Hänen toiseen tulemiseensa liittyy merkki.

“Pian katseemme kääntyivät itään, sillä sinne oli ilmestynyt pieni musta pilvi, noin puolen miehen käden kokoinen; ja me kaikki tiesimme, että se oli Ihmisen Pojan merkki.” The Day Star, 1846.

Vuosien 66–70 jKr. historian alku ja loppu sisältävät merkin, joka liittyy piirityksen alkuun ja kaupungin hävitykseen ja joka vastaa vuosien 587 eKr. ja 586 eKr. silmäin ilon kuoleman alfa- ja oomega-merkkiä.

Puolentoista vuoden piirityksen historia on ”merkki” viimeisiä päiviä varten. Hesekielin historiassa kuvatut tyhmit neitsyet saavat vastineensa niiden viisaiden neitsyiden historiassa, jotka näkivät piirityksen merkin vuonna 66 ja pakenivat turvaan. Puolentoista vuoden piiritys on merkki, joka tuo ilmi kaksi palvojen luokkaa. Toinen luokka ymmärtää merkin, mutta toinen luokka, jota Jesaja kuvaa sanalla ”monet”, ei näe eikä kuule.

Monet ja harvat

Silloin kuningas sanoi palvelijoille: Sitokaa hänet käsistä ja jaloista, viekää hänet pois ja heittäkää ulkoiseen pimeyteen; siellä on oleva itku ja hammasten kiristys. Sillä monet ovat kutsutut, mutta harvat valitut. Matteus 22:13, 14.

Niin viimeiset tulevat ensimmäisiksi ja ensimmäiset viimeisiksi; sillä monet ovat kutsutut, mutta harvat valitut. Matteus 20:16.

Nähdä ja kuulla

Hesekielin kirjassa on viisi toiminnallisesti esitettyä vertausta, ja samoin viisi kertaa Hesekiel puhui johtajille ja kansalle. Nuo kaksi todistajaa osoittavat viiteen tyhmään neitsyeen, jotka kieltäytyvät ”näkemästä” ja kieltäytyvät ”kuulemasta”. He kieltäytyvät näkemästä tai kuulemasta sitä lisääntyvää tietoa, joka avautuu, kun Jeesus, joka on Juudan heimon Leijona, avaa sinetit profeettallisesta Sanastaan.

Maailma Näkee ja Kuulee

Te kaikki maailman asukkaat ja maan päällä asuvat, katsokaa, kun hän nostaa lipun vuorille; ja kun hän puhaltaa pasuunaan, kuulkaa. Jesaja 18:3.

Ja sinä päivänä kuurot kuulevat kirjan sanat, ja sokeiden silmät näkevät hämärästä ja pimeydestä. Jesaja 29:18.

मेरी मूर्ख और नासमझ प्रजा को कोई ज्ञान नहीं है।

Kuinka kauan minun täytyy nähdä lippumerkki ja kuulla pasuunan ääni? Sillä minun kansani on tyhmä; he eivät tunne minua. He ovat mielettömiä lapsia, vailla ymmärrystä; he ovat viisaita tekemään pahaa, mutta hyvän tekemiseen heillä ei ole tietoa. Jeremia 4:21, 22.

Julistakaa tämä Jaakobin huoneessa ja kuuluttakaa se Juudassa sanoen: Kuulkaa nyt tämä, te tyhmä kansa ja ymmärrystä vailla oleva; teillä on silmät, ettekä näe, teillä on korvat, ettekä kuule. Jeremia 5:20, 21.

Kapinallinen huonekunta

Myös minulle tuli Herran sana, joka sanoi: Ihmislapsi, sinä asut niskoittelevan heimon keskellä, niiden, joilla on silmät nähdä, mutta eivät näe, ja korvat kuulla, mutta eivät kuule; sillä he ovat niskoitteleva heimo. Hesekiel 12:1, 2.

Sentähden minä puhun heille vertauksin, koska he näkevin silmin eivät näe, ja kuulevin korvin eivät kuule eivätkä ymmärrä. Ja heissä käy toteen Esaiaksen profetia, joka sanoo: Kuulemalla te kuulette ettekä ymmärrä, ja näkemällä te näette ettekä käsitä. Sillä tämän kansan sydän on paatunut, ja korvillaan he työläästi kuulevat, ja silmänsä he ovat sulkeneet, etteivät he milloinkaan näkisi silmillään ja kuulisi korvillaan ja ymmärtäisi sydämellään ja kääntyisi, niin että minä parantaisin heidät.

Mutta autuaat ovat teidän silmänne, sillä ne näkevät, ja teidän korvanne, sillä ne kuulevat. Sillä totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat miehet ovat halunneet nähdä sen, minkä te näette, eivätkä ole sitä nähneet, ja kuulla sen, minkä te kuulette, eivätkä ole sitä kuulleet. Matteus 13:13–17.

Vanhat polut

Näin sanoo Herra: Seisokaa teillä ja katselkaa, ja kysykää muinaisia polkuja, missä on hyvä tie, ja vaeltakaa sitä, niin löydätte levon sieluillenne. Mutta he sanoivat: Emme vaella sitä. Minä asetin myös vartijat teidän ylitsenne, sanoen: Kuulkaa pasuunan ääni. Mutta he sanoivat: Emme kuule. Jeremia 6:16, 17.

Vuosien 1840–1844 sanoma

”Kaikista vuosina 1840–1844 annetuista sanomista on nyt tehtävä voimallisia, sillä on monia ihmisiä, jotka ovat menettäneet suuntansa. Sanomien tulee mennä kaikkiin seurakuntiin.

”Kristus sanoi: ’Autuaat ovat teidän silmänne, sillä ne näkevät, ja teidän korvanne, sillä ne kuulevat. Sillä totisesti minä sanon teille, että monet profeetat ja vanhurskaat miehet ovat halunneet nähdä, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet’ [Matt. 13:16, 17]. Autuaat ovat ne silmät, jotka näkivät sen, mikä nähtiin vuosina 1843 ja 1844.”

”Sanoma annettiin. Eikä sanoman toistamisessa tulisi olla viivytystä, sillä ajan merkit täyttyvät; päättävä työ on tehtävä. Suuri työ tehdään lyhyessä ajassa. Pian annetaan Jumalan määräyksestä sanoma, joka paisuu suureksi huudoksi. Silloin Daniel on seisova osassaan antaakseen todistuksensa.” Manuscript Releases, osa 21, 437.

Piirityksen merkki

Hesekielin kirjassa on viisi kertaa, jolloin hän ”esitti toiminnallaan” vertauksen, jota kansa kieltäytyi näkemästä, ja samoin viisi kertaa, jolloin hän ”puhui” tälle kansalle, joka kieltäytyi kuulemasta. Toiminnallaan esitetyn vertauksen ja puheen kaksi todistajaa annettiin viidelle tyhmälle neitsyelle. Yksi toiminnallisesti esitetyistä vertauksista, joka sijaitsee neljännessä luvussa, kuvaa piirityksen ”merkkiä”, joka varoittaa tulevasta hävityksestä. Hesekielin sanoma on sanoma Laodikealle.

Laodikealle annettu ”merkki” on ’piirityksen merkki’, ja viimeisten päivien piiritystä edustavat useat todistajat. Ainoa merkki, joka Kristuksen ajan juutalaisille annettiin, oli Joonan merkki; Joonas esittää elettyä vertauksena kolme päivää valaan vatsassa.

Silloin muutamat kirjanoppineista ja fariseuksista vastasivat hänelle sanoen: Opettaja, me tahdomme nähdä sinulta merkin. Mutta hän vastasi ja sanoi heille: Paha ja avionriikkoja sukupolvi tavoittelee merkkiä; eikä sille anneta muuta merkkiä kuin profeetta Joonaan merkki. Sillä niin kuin Joonas oli kolme päivää ja kolme yötä valaan vatsassa, niin myös Ihmisen Poika on oleva kolme päivää ja kolme yötä maan sydämessä. Matteus 12:38–40.

Joonan merkki

Joonan merkki oli toiminnallinen vertauskuva ylösnousemuksesta kuolemasta. Johannes edustaa samaa totuutta, sillä hänet heitettiin kiehuvaan öljykattilaan, ja hän tuli sieltä ulos elävänä. Daniel leijonain luolassa ja Nebukadnessarin pätsissä olleet kolme urhoollista edustavat ylösnousemusta kuolemasta. Kaikki nämä edustavat niitä sataa neljääkymmentäneljää tuhatta, jotka herätetään eloon Ilmestyskirjan luvussa yksitoista.

Vapahtajan ajatukset palasivat nyt menneen ja tulevan tarkastelemisesta. Kun kansa pyrki selittämään näkemäänsä ja kuulemaansa niiden vaikutelmien mukaisesti, jotka olivat painuneet heidän mieleensä, ja sen valon mukaan, joka heillä oli, ”Jeesus vastasi ja sanoi: Ei tämä ääni tullut minun tähteni, vaan teidän tähtenne.” Se oli hänen messiutensa kruunaava todistus, Isän antama merkki siitä, että Jeesus oli puhunut totuuden ja oli Jumalan Poika. Kääntyisivätkö juutalaiset pois tästä korkeasta taivaasta tulleesta todistuksesta? He olivat kerran kysyneet Vapahtajalta: Minkä merkin sinä näytät, että me näkisimme ja uskoisimme? Lukemattomia merkkejä oli annettu koko Kristuksen palvelustyön ajan; kuitenkin he olivat sulkeneet silmänsä

ja paaduttaneet sydämensä, etteivät joutuisi vakuuttuneiksi. Lasaruksen ylösnousemuksen kruunaava ihme ei poistanut heidän epäuskoa, vaan täytti heidät entistä suuremmalla pahuudella; ja nyt, kun Isä oli puhunut eikä heillä voinut enää olla mitään syytä pyytää lisämerkkiä, heidän sydämensä eivät pehmenneet, vaan he yhä kieltäytyivät uskomasta.” Prophecyn Henki, osa 3, 79.

Lasarus oli ylösnousemuksen merkki, sellaisena kuin Joonan esitti sen valaan vatsassa. Isän ääni yhteydessä ylösnousseeseen Lasaruksen edustaa jumaluuden ja ihmisyyden yhdistymistä, mikä on tietenkin Kristuksen luonto, hänen, joka otti ihmislihan päällensä. Jumaluuden yhdistyminen ihmisyyteen on sadan neljänkymmenenneljän tuhannen tunnuslippu, ja Lasarus on ylösnousemusvoiman merkki, joka saa aikaan Luojan ja luodun yhdistymisen.

”Lasaruksen herättämisen kautta monet johdettiin uskomaan Jeesukseen. Jumalan suunnitelma oli, että Lasarus kuolisi ja pantaisiin haudaan ennen kuin Vapahtaja saapuisi. Lasaruksen herättäminen oli Kristuksen kruunaava ihme, ja sen tähden monet kirkastivat Jumalaa.” Manuscript Releases, volume 21, 111.

Laasarus johti voitokasta sisääntuloa Jerusalemiin, ja hän oli Joonan kuvaaman ylösnousemuksen elävä ”merkki”.

”Lasarus, jonka ruumis oli haudassa nähnyt katoavaisuuden, mutta joka nyt iloitsi kirkastetun miehuuden voimassa, talutti eläintä, jolla Vapahtaja ratsasti.” Aikakausten Toivo, 572.

Riemukulku käy yksiin Exeterin leirikokouksen kanssa, joka oli kymmenen neitsyen vertauksen alfa-täyttymys, ja siten yhdistää Joonaan ja Lasaruksen ”merkin” sanoman julistamisen omegaan ja täydelliseen täyttymykseen: ”Katso, Ylkä tulee!”

”Minulle viitataan usein vertauksessa kymmenestä neitsyestä, joista viisi oli viisasta ja viisi tyhmää. Tämä vertaus on täyttynyt ja tulee täyttymään aivan kirjaimellisesti, sillä sillä on erityinen sovellus tähän aikaan, ja kuten kolmannen enkelin sanoma, se on täyttynyt ja tulee edelleen olemaan nykyinen totuus ajan loppuun saakka.” Review and Herald, 19. elokuuta 1890.

Joonan, Lasarus ja Samuel Snow’n myöhäinen saapuminen Exeterin leirikokoukseen ovat yhdenmukaisia Hesekielin ”piirityksen merkin” kanssa. Lasarus johdatti Kristuksen Jerusalemiin aasin selässä.

”Bates oli yksi Exeterin (New Hampshire) leirikokouksen tärkeistä johtajista elokuussa 1844, jolloin ‘todellinen keskiyön huuto’ ensi kerran esitettiin. Sattumalta Bates oli se saarnaaja, joka oli valittu leirin tuon aamun jumalanpalvelukseen. Hän kehotti kuulijoitaan olemaan uskollisia ja vakuutti heille rauhallisesti, että Jumala ainoastaan koetteli heitä, että he elivät viivytyksen aikaa, ja ilmaisi muita samankaltaisia ajatuksia, kun Samuel S. Snow ratsasti leiriin hevosen selässä. Istuuduttuaan sisarensa, rouva John Couchin, viereen Snow toisti vakaumuksensa, että Kristus ilmestyisi määrättyyn aikaan. Syvästi liikutettuna rouva Couch hämmästytti kuulijakunnan nousemalla ylös ja julistamalla: ‘Tässä on mies, jolla on sanoma Jumalalta!’” Leroy Froom, The Prophetic Faith of our Fathers, osa 4, 549.

Huhtikuussa 1521 Martin Luther matkusti hevosvankkureilla Wormsin valtiopäiville, missä hän hylkäsi paavilliset traditiot ja tavat sekä lausui: ”Ellei minua vakuuteta Raamatun todistuksella tai selvin järkisyyin... en voi enkä tahdo peruuttaa mitään, sillä ei ole turvallista eikä oikein toimia omaatuntoa vastaan. Tässä minä seison. En voi muuta. Jumala minua auttakoon. Aamen.”

Niin kuin fariseukset vastustivat Kristuksen voitollista sisääntuloa, paavilliset vallanpitäjät vastustivat Lutherin sisääntuloa. Luther muutti sitten nimensä (sinetöimisen vertauskuva) ja hänet kätettiin suojaan hänen kääntäessään Uutta testamenttia saksan kielelle. Hänen esiintymisensä Wormsin valtiopäivillä oli esikuva Keskiyön huudosta, joka johti tuon ajan kirkollis-valtiollisten vallanpitäjien antamaan kuolemantuomioon, ja siten se oli sunnuntailain esikuva. Kymmenen kuukautta kestäneen piilossaolon jälkeen nimellä ”Junker Jörg” vallanpitäjien taholta tullut uhka oli muuttunut, suurelta osin kahdeksi turmeltuneen Kaarle V:n kohtaamaksi sotilaalliseksi ongelmaksi. Nuo kaksi sotilaallista uhkaa olivat Ranska ja islam, jotka edustavat samaa epäpyhää sosialismin ja islamin liittoa, joka nykyään kohtaa ihmiskuntaa.

”Jumalan työ maan päällä osoittaa aikakaudesta toiseen hämmästyttävää samankaltaisuutta jokaisessa suuressa uskonpuhdistuksessa tai uskonnollisessa liikkeessä. Jumalan toimintaperiaatteet ihmisiä kohtaan ovat aina samat. Nykyajan tärkeillä liikkeillä on vastineensa menneisyyden liikkeissä, ja seurakunnan kokemuksella entisinä aikakausina on meidän ajallemme erittäin arvokkaita opetuksia.” Suuri taistelu, 343.

Lasaruksen taluttama aasi toi Kristuksen Jerusalemiin, hevosen vetämät vaunut veivät Lutherin Wormsin valtiopäiville, ja hevonen toi Snow’n Exeterin leirikokoukseen, osoittaen siten aasin ja hevosen, jotka molemmat kuuluvat Equidae-heimoon ja Equus-sukuun, olevan Keskiyön huudon sanoman merkki.

Iloitse suuresti, tytär Siion; riemuitse, tytär Jerusalem: katso, sinun Kuninkaasi tulee sinun tykösi: hän on vanhurskas ja hänellä on pelastus; nöyrä, ja hän ratsastaa aasilla, aasintamman varsalla. Sakarja 9:9.

Keskiyön huudon sanoman merkki on aasin tai hevosen saapuminen; molemmat ovat islamin vertauskuvia. Todellisen keskiyön huudon sanoman valittu sanansaattaja saapui hevosen selässä, yhdenmukaisesti sen kanssa, että Kristus saapui aasin selässä. Viimeisten päivien ”piiritys” on merkitty sillä, että täyttyy Ellen Whiten tunnistus, jonka mukaan Nashvillen kaupunkia on määrää kohdata ”tulipalloilla”.

Miksi piiritys alkaa Nashvillen tulipalloista? Johtuuko se siitä, että Islamia edustavat aasi ja hevonen Jumalan profeetallisessa Sanassa?

Smyrna

Keisari Nero merkitsee Smyrnan seurakunnan alkua, kun Rooman kaupunki poltettiin vuonna 64. Tämä ajankohta merkitsee kristillisen seurakunnan vainon alkua, joka toteutui kahdensadanviidenkymmenen vuoden kuluessa ja päättyi Milanon ediktiin vuonna 313. Pedon kuvan muodostaminen edustaa alfa-tienviittoa, joka johdattaa ajanjaksoon, joka päättyy omega-tienviittaan, jota edustaa pedon merkki pian tulevan sunnuntailain yhteydessä. Tämän

ajanjakson tunnistetaan alkavan ”edikteillä”.

“Jos lukija tahtoo ymmärtää ne toimijat, joita tullaan käyttämään pian puhkeavassa taistelussa, hänen tarvitsee vain seurata kertomusta niistä keinoista, joita Rooma käytti saman päämäärän saavuttamiseksi menneinä aikakausina. Jos hän tahtoo tietää, kuinka paavilaiset ja protestantit yhdessä tulevat kohteilemaan niitä, jotka hylkäävät heidän oppinsa, katsokoon hän sitä henkeä, jota Rooma osoitti sapattia ja sen puolustajia kohtaan.

”Kuninkaalliset säädökset, yleiset kirkolliskokoukset ja maallisen vallan tukemat kirkolliset määräykset olivat ne askeleet, joiden kautta pakanallinen juhla saavutti kunnia-asemansa kristillisessä maailmassa. Ensimmäinen julkinen toimenpide sunnuntain vieton pakottamiseksi oli Konstantinuksen säätämä laki. (JKr. 321; ks. liitteen huomautus sivulle 53.) Tämä säädös vaati kaupunkilaisia lepäämään ’auringon kunnioitettavana päivänä’, mutta salli maaseudun asukkaiden jatkaa maanviljelystoisiaan. Vaikka se oli käytännössä pakanallinen säädös, keisari pani sen täytäntöön sen jälkeen, kun hän oli nimellisesti hyväksynyt kristinuskon.” The Great Controversy, 574.

Ensimmäinen kuninkaallinen edikti, joka merkitsi siirtymää Smyrnan seurakunnasta Pergamon seurakuntaan, oli Milanon edikti vuonna 313. Se edusti ensimmäistä askelta, joka johti ensimmäiseen sunnuntailakiin vuonna 321. Jerusalemin hävitys on sunnuntailain esikuva, ja kaksi profeetallista todistajaa osoittavat piirityksen, joka edelsi hävitystä. Nuo kaksi piiritystä, joita Babylonin kolmas piiritys vuonna 587 eKr. ja Rooman toinen piiritys vuonna 70 edustavat, osoittavat, että sunnuntailain tienviittaa edeltävä tienviitta on profeetallinen piiritys.

Nebukadnessar piiritti Joojakimin, sitten Joojakinin ja lopulta Sidkian. Cestius piiritti vuonna 66 ja täytti sen merkin, jonka Jeesus oli antanut seurakunnalle, aivan kuten vuoden 587 eKr. kolmannessa piirityksessä oli Hesekielin vaimon kuoleman merkki. Se tienviitta, joka edeltää Jerusalemin hävitystä, on piiritys, ja se on myös ”merkki”. Se tienviitta, joka edelsi vuoden 321 sunnuntailakia, oli Milanon edikti, jossa tapahtui siirtymä seurakunnasta (Smyrna), jota ei nuhdella, Pergamoon, joka on kompromissiin langenneen seurakunnan vertauskuva.

Milanon edikti on sen tähden profeetallisen piirityksen alku, ja se on myös merkki. Se osoittaa myös kohdan, jossa sadan neljäntuhannen neljän tuhannen laodikealainen liike siirtyy sadan neljäntuhannen neljän tuhannen filadelfialaiseen liikkeeseen.

Philadelphia ja Smyrna edustavat Ilmestyskirjan seitsemästä seurakunnasta ainoita kahta seurakuntaa, joita ei nuhdella. Tämä tosiasia puolestaan osoittaa tuon siirtymän kirkon taistelevasta tilasta kirkon voittavaan tilaan tapahtuvaksi siirtymäksi. Tuo siirtymä on yhdenmukainen Milanon ediktin kanssa, jossa sadan neljäntuhannen neljän tuhannen lopunajan liike tulee tuoksi kahdeksanneksi seurakunnaksi, joka on niistä seitsemästä. Philadelphia ja Smyrna ovat myös ainoat kaksi seurakuntaa, jotka kamppailevat niiden kanssa, jotka väittävät olevansa juutalaisia, mutta ovatkin saatanan synagoogaa.

Tuo vuoden 313 tienviitta on myös yhdenmukainen Exeterin leirikokouksen kanssa, joka pidettiin 12.–17. elokuuta 1844. Kun leirikokous päättyi, sanoma pyyhkäisi Yhdysvaltojen itärannikkoa pitkin kuin hyökyaalto, kunnes ovi sulkeutui 22. lokakuuta 1844.

”Kuin hyökyaalto liike pyyhkäisi maan yli. Kaupungista kaupunkiin, kylästä kylään ja syrjäisiin maaseutupaikkoihin asti se eteni, kunnes Jumalan odottava kansa oli täysin herätetty. Kiihkoilu väistyi tämän julistuksen tieltä niin kuin varhainen halla nousevan auringon edestä. Uskovat näkivät epäilyksensä ja hämmennyksensä poistuvan, ja toivo sekä rohkeus elävöittivät heidän sydämensä. Työ oli vapaa niistä äärimmäisyyksistä, joita aina ilmenee silloin, kun inhimillinen kiihotus on olemassa ilman Jumalan sanan ja Hengen ohjaavaa vaikutusta. Se muistutti luonteeltaan niitä nöyrytyksen ja Herran tykö palaamisen aikoja, jotka muinaisen Israelin keskuudessa seurasivat Hänen palvelijoidensa nuhdesanomiam. Siinä ilmenivät ne tuntomerkit, jotka leimaavat Jumalan työtä jokaisena aikakautena. Hurmoksellista iloa oli vähän, mutta sen sijaan syvällistä sydämen tutkistelua, synnin tunnustamista ja maailmasta luopumista. Valmistautuminen Herran kohtaamiseen oli ahdistuneiden sielujen painava huoli. Siellä oli hellittämätöntä rukousta ja varauksetonta antautumista Jumalalle.” Suuri taistelu, 400, 401.

22. lokakuuta 1844 sulkeutunut ovi on esikuva pian tulevasta sunnuntailaista, ja se tienviitta, joka edelsi 22. lokakuuta suljettua ovea, oli Exeterin leirikokous. Exeterin leirikokous on sen vuoksi rinnasteinen Milanon ediktiin. Se rinnastuu myös Kristuksen riemulliseen sisääntuloon.

”Keskiyön huutoa ei niinkään kannattanut todistelu, vaikka Raamatun todistus olikin selvä ja ratkaiseva. Sen mukana kulki pakottava voima, joka liikutteli sielua. Ei ollut epäilystä, ei kyselyä. Kristuksen riemullisen Jerusalemiin saapumisen yhteydessä juhlaa viettämään kokoontunut kansa kaikista maan osista virtasi Öljymäelle, ja liittyessään siihen joukkoon, joka saattoi Jeesusta, he saivat osansa hetken innoituksesta ja olivat omalta osaltaan voimistamassa huutoa: ’Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen!’ [Matthew 21:9.] Samoin tunsivat nekin epäuskoiset, jotka tulvivat adventistikokouksiin — jotkut uteliaisuudesta, jotkut vain pilkatakseen — sanoman ’Katso, Ylkä tulee!’ mukana seuraavan vakuuttavan voiman.” Spirit of Prophecy, volume 4, 250.

Milanon edikti merkitsee profeetallista piiritystä, jonka Nebukadnessar vuonna 587 eKr. ja Cestius vuonna 66 esikuvallisesti kuvasivat. Nämä kaksi piiritystä johtivat Jerusalemin hävitykseen vastaavasti vuosina 586 eKr. ja 70. Cestiuksen piiritys päättyi, ja kolme ja puoli vuotta myöhemmin piiritys alkoi uudelleen Tituksen johdolla, tarjoten siten profeetallisen ajanjakson, joka alkaa alfa-roomalaisella hallitsijalla ja päättyy oomega-hallitsijaan. Nuo kolme ja puoli vuotta kuvaavat Jerusalemin talleamista paavinvallan toimesta sekä pian tulevaa sunnuntailakia, jolloin paavinvallan kuolinhaava paranee ja se hallitsee jälleen kolme ja puoli vertauskuvallista vuotta.

Mutta temppelin ulkopuolella oleva esikartano jätä pois äläkä mittaa sitä, sillä se on annettu pakanoille; ja pyhää kaupunkia he talleavat jalkoihinsa neljäkymmentäkaksi kuukautta. Ilmestys 11:2.

Vuonna 538 ja sitten jälleen tulevan sunnuntailain yhteydessä Jerusalemin talleaminen alkaa. Näitä kahta sunnuntailakia edusti vuosi 321, jolloin Konstantinus Suuri sääti ensimmäisen sunnuntailain. Vuonna 538 paavius sai vallan vainota (tallata) Jumalan seurakuntaa kolmen ja puolen vuoden ajan, kuten Cestiuksesta Titukseen ulottuva historia esikuvallisesti osoittaa. Vuonna 538 paavius sääti sunnuntailain Orléansin kolmannessa kirkolliskokouksessa. Pian tuleva sunnuntailaki

osoittaa, milloin paavius jälleen saa vallan tallata temppeliä (vainota).

313 osoittaa ensimmäisen säädöksen, joka johti ensimmäiseen sunnuntailakiin vuonna 321. Sitten vuonna 330 valtakunta jaettiin profeetallisesti itään ja länteen, mikä näin merkitsi paavillisen vainon toisen, symbolisten ”neljäkymmenen kahden” kuukauden pituisen ajanjakson omega-päätöstä—vainon ja tallaamisen ajan, joka alkoi Yhdysvalloissa annetusta alfa-sunnuntailaista.

Ja kolmas enkeli seurasi heitä ja sanoi suurella äänellä: Jos joku kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa sen merkin otsaansa tai käteensä, niin hänkin on juova Jumalan vihan viiniä, joka laimentamattomana on vuodatettu hänen vihansa maljaan; ja häntä vaivataan tulella ja tulikivellä pyhien enkelien edessä ja Karitsan edessä. Ja heidän vaivansa savu nousee aina ja iankaikkisesti, eikä heillä ole lepoa päivällä eikä yöllä, niillä, jotka kumartavat petoa ja sen kuvaa, eikä kenelläkään, joka ottaa sen nimen merkin. Tässä on pyhien kärsivällisyys; tässä ovat ne, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon. Ilmestys 14:9–12.

Tasanko

Milanon latinalainen merkitys on tasangon keskikohta. Idän ja lännen välissä, vuonna 313, lännen Konstantinus tavoitteli liittoa idän Liciniuksen kanssa. Edikti kuvasi pyrkimystä saattaa itä ja länsi yhteen, ja edikti vahvistettiin liittosopimuksellisella avioliitolla, kun Konstantinuksen sisarpuoli Constantia avioitui Liciniuksen kanssa. Kuitenkin, aivan kuten Danielin kirjan yhdentoista luvun ensimmäinen liittoavioliitto pohjoisen seleukidien ja etelän Ptolemaioksen välillä, tämä avioliitto oli määrätty epäonnistumaan, kun toteutui vanha sananlasku: ”itä on itä, ja länsi on länsi, eivätkä ne kaksi koskaan kohtaa.”

Vuosi ’330’ esitetään suoraan Danielin kirjan yhdestoista luvun jakeissa 24, 27 ja 29. Tämä tuo vuosien 313–330 seitsemäntoista vuotta Danielin kirjan yhdenteentoista lukuun sisältyvään profeetalliseen linjaan, ja profeetallisen välttämättömyyden nojalla se osoittaa, että tuo idän ja lännen välinen liittosopimukseen perustunut avioliitto vuonna 313 on rinnakkainen saman luvun ensimmäisen liittoavioliiton kanssa.

”Danielin yhdennentoista luvun profetia on lähes saavuttanut täydellisen täyttymyksensä. Suuri osa historiasta, joka on toteutunut tämän profetian täyttymyksenä, tulee toistumaan.”
Manuscript Releases, nro 13, s. 394.

Antiokhos II Theos, joka hallitsi vuosina 261–246 eKr., syrjäytti ensimmäisen vaimonsa Laodike I:n avioituakseen Bereniken kanssa, joka oli Egyptin Ptolemaios II Filadelfoksen tytär. Avioliitto oli osa rauhansopimusta, joka päätti toisen Syyrian sodan vuonna 252 eKr. Kun Konstantinus tämän jälkeen voitti Liciniuksen vuonna 324, avioliitto päättyi, samoin kuin Antiokhoksen ja Bereniken avioliitto päättyi, kun ensimmäinen vaimo Laodike myrkytti Antiokhoksen vuonna 246 eKr. Avioliitto, joka oli merkinnyt toisen Syyrian sodan päättymistä, sekä Antiokhoksen murha ja sen jälkeen Berenike, hänen lapsensa ja egyptiläinen seurueensa merkitsivät kolmannen Syyrian sodan alkua. Vuoden 313 sopimusavioliitto päätti Smyrnan seurakunnan edustaman vainon kauden ja aloitti Pergamon seurakunnan edustaman kompromissin kauden.

Seleukidien historian alussa solmittu avioliitto esikuvasi liittoavioliittoa Seleukidien valtakunnan lopussa, jolloin Antiokhos Suuri antoi tyttärensä Kleopatra I:n Ptolemaios V Epifaneelle. Avioliitto solmittiin Rafiassa vuonna 193 eKr., mutta liitto päättyi pian, samoin kuin oli käynyt ensimmäiselle pohjoisen kuninkaan ja etelän kuninkaan väliselle liittoavioliitolle. Seleukidien valtakunnan alfa- ja oomega-liittoavioliitot esikuvastavat sitä liittoavioliittoa, joka mainitaan myöhemmin Danielin yhdentoista luvun profeetallisessa historiassa, jolloin Octavianus antoi sisarensa Octavia Minorin Marcus Antoniukselle vuonna 40 eKr. Marcus Antonius ja Octavianus kamppailivat vallasta Rooman itäisten ja läntisten alueiden herruudesta; kamppailu oli puhjennut vuonna 44 eKr. Julius Caesarin murhan myötä. Brundisiumin sopimus vahvistettiin avioliiton yhteydessä vuonna 40 eKr., ja kahdeksan vuotta myöhemmin, vuonna 32 eKr., Marcus Antonius virallisesti erosi Octaviasta ja joudutti Aktionin taistelua vuonna 31 eKr., jossa sekä Marcus Antonius että Kleopatra, (se aivan viimeinen Kleopatra), tulivat loppuunsa.

Seleukidien valtakunnan omega-avioliittosopimus toi esiin ensimmäisen Kleopatran, joka oli viimeisen Kleopatran esikuva; hänen polveutumislinsjansa muodosti yhteyden Rooman valtakunnan profeetalliseen alfa-avioliittosopimukseen vuonna 40 eKr. Nämä kolme sopimusavioliittoa ovat Milanon ediktin sopimusavioliiton esikuvia. Milanon edikti merkitsee profeetallisen piirityksen alkua; se edustaa profeetallista merkkiä; se merkitsee vanhurskaan seurakunnan siirtymistä epävanhurskaaksi seurakunnaksi ja asettuu siten yhdenmukaiseksi arvoituksen kanssa kahdeksannesta, joka on niistä seitsemästä. Se merkitsee sopimusavioliittoa, joka päättää sodan, aina sopimusavioliiton avioeroon saakka ja merkitsee siten sodan alkua. Näissä kahdessa roomalaisessa avioliitossa avioero jouduttaa valtakunnan yhdistymistä. Vuosi 313 merkitsee myös Exeterin leirikokousta, jossa Keskiyön huudon sanoman julistus alkaa ja johtaa lokakuun 22. päivän suljettuun oveen.

Jatkamme näiden totuuksien tarkastelua seuraavassa artikkelissa.